

Sygn. akt IV CSK 693/14

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa Zakładów Mięsnych [...] D. Z., J. Z. Spółki Jawnej w K. przeciwko J. P. o zapłatę, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 maja 2015 r., na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 14 maja 2014 r., sygn. akt I ACa 79/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł swój wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na wszystkich przesłankach określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, zgodnie z którym zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. to problem nowy i nierozwiązany dotąd w orzecznictwie sądowym, który wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, nie publ.). Należy podkreślić, że zadanie wnoszącego skargę kasacyjną nie ogranicza się do przedstawienia kwestii prawnej bazującej na przepisach wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej. Konieczne jest przytoczenie odpowiedniego wyводу jurydycznego, wykazującego nie tylko na wadliwość rozwiązania postawionego problemu przez sąd drugiej instancji, ale również prezentującego sposób jego rozstrzygnięcia preferowany przez skarżącego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2013 r., III SK 54/12, nie publ.). Tymczasem skarżący nie sformułował zagadnienia, które powinien rozstrzygnąć Sąd Najwyższy; ograniczył się jedynie do wskazania przepisów prawa, które – w jego ocenie – zostały poddane nieprawidłowej wykładni przez Sady orzekające w sprawie, oraz krótkiej polemiki ze stanowiskiem Sądu drugiej instancji. Taki sposób uzasadnienia zagadnienia prawnego należy uznać za niewystarczający.

W odniesieniu zaś do potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości argumentacja powinna polegać na przedstawieniu stanowisk prowadzących do rozbieżnych ocen prawnych oraz własnej, odpowiednio

uzasadnionej propozycji interpretacji powołanych przepisów wraz z wykazaniem, w jaki sposób wiąże się ona z rozstrzygnięciem zapadłym w sprawie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2014 r., III SK 33/13, nie publ.). W niniejszej sprawie skarżące nie oddzielił argumentów mających uzasadnić wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego od motywów, dla których – jego zdaniem – w sprawie zachodzi potrzeba dokonania wykładni. Tym samym nie zawarł wszystkich istotnych elementów uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Aby natomiast uzasadnić oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wskazać konkretne przepisy prawa oraz przytoczyć odpowiednie argumenty wyjaśniające, dlaczego zdaniem skarżącego przepisy te zostały w ewidentny sposób naruszone (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2013 r., III SK 4/13, nie publ.).

Zdaniem skarżącego, oczywista zasadności skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie polegała na „nienależytym zbadaniu materiału dowodowego zebranego w postępowaniu” oraz na „wykreowaniu błędnej wykładni” wskazanych przepisów. W związku z tym wypada podkreślić, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. przedmiotem skargi kasacyjnej nie mogą stać się zarzuty dotyczące ustalania faktów i oceny dowodów. Natomiast zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, te same okoliczności nie mogą uzasadniać zarówno potrzeby wykładni szczególnie skomplikowanych przepisów lub rozwiązania nowego, istotnego zagadnienia prawnego, jak i oczywistej zasadności skargi. Skoro bowiem naruszenie prawa powodujące oczywistą zasadność skargi ma być widoczne *prima facie* dla przeciętnego prawnika, nie może jednocześnie wynikać z wadliwego rozstrzygnięcia szczególnie zawilego problemu prawnego, który może zostać rozwiązany na różne sposoby (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2008 r., III CSK 64/08, nie publ.).

Poza powołaniem się na art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. skarżący nie wskazał, na czym – w jego ocenie – miałyby polegać nieważność postępowania w niniejszej sprawie, a Sąd Najwyższy nie dopatrzył się jej z urzędu.

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

I.n